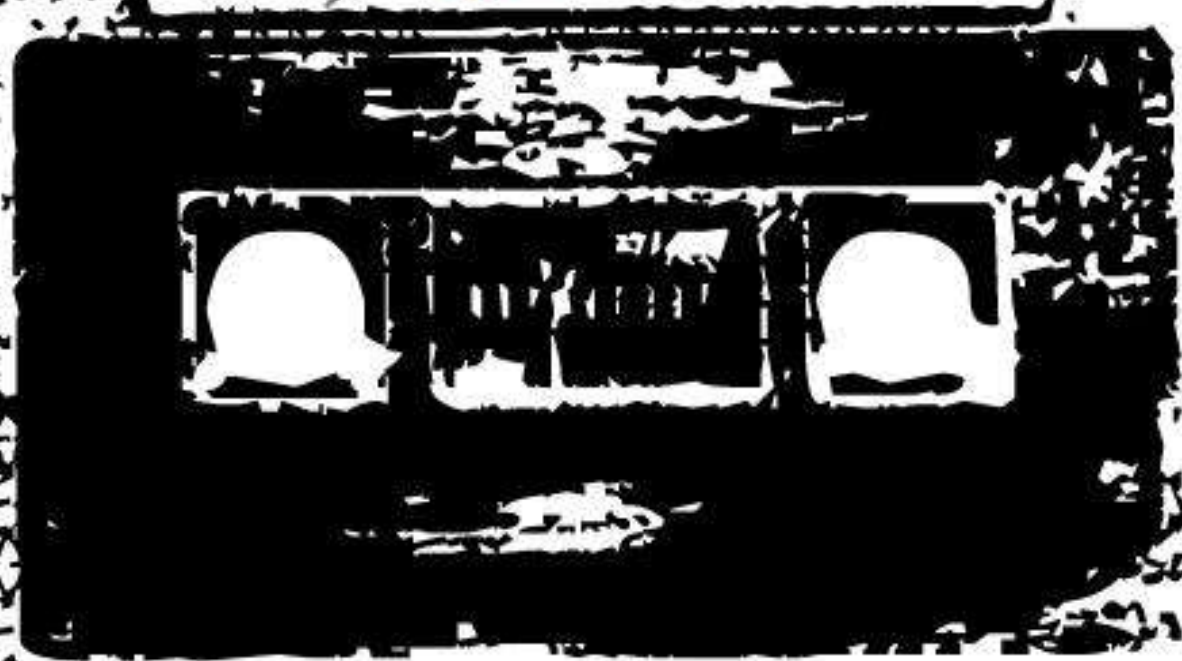

TOHLE

JEMĚ

Adriana
Micháľková

BERKELEY

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2017

© Jan Šuba-Makniha.cz

© Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-7548-75-0 (pdf)

ISBN 978-80-7548-76-7 (ePub)

ISBN 978-80-7548-77-4 (MOBI)

*Here comes the rain again
Falling from the stars
Drenched in my pain again
Becoming who we are
As my memory rests
But never forgets what I lost*

Wake Me Up When September Ends – Green Day

*Your time is over, and your glory's murdered.
So take your steps and walk away,
Watch those things behind your back,
And I need to tell you,
Welcome To Your Nightmare!*

Welcome To Your Nightmare – The Desperate Mind

*One day
I want to be a better man
Don't blame me now
that i am weak
cause i am sick
and i can't follow you*

One Day – Rattle Bucket

*We live in a fabled world,
of dreaming boys and wide-eyed girls;
Where precious few get a fair start,
these times can break you,
these times can leave you,
torn apart.*

Fabled World – Anti-Flag

♪ Jeho bolest, má bolest ♪

„Tati, prosím tě, nedělej to. Tyler za to nemůže. Udělal to kvůli mně!“

„Uklidni se, Megan a neplet' se do toho.“

„Ale ty mě vůbec neposloucháš...“

„Řekl jsem dost! Okamžitě běž do svého pokoje. Tohle je mezi mnou a Tylerem.“

Otec třískl svou velkou dlaní do stolu a neústupným výrazem mi dal jasně najevo, že žádné odmlouvání nestrpí. Ten pohled jsem znala. Táta si jím vždy uměl sjednat respekt. Existuje jen jedna osoba, která na to nereagovala... Tyler. V otcových očích nezkrotný bohémský živel s nicotným pojetím kázně a úcty, jemuž se problémy doslova lepily na paty. Fráze, že to občas pěkně přepísknul, byla měkce řečeno malicherná.

Naštěstí doby, kdy k nám volala nebo dokonce jezdila policie, jsou pryč. Myslím, že v nezletilosti Ty propustil uzdu své rebelské nespoutanosti nejvíc. Ale dnes v tom byl výjimečně nevinně. Věděla jsem to já, věděl to on, ale pro ostatní byl viník jednoznačný. Divit se bylo zbytečné, protože jeho vzdorující minulost byla všehkájící.

Jenže to, že naboural Denisy Marcový auto, byla čistá odvěta, kterou si ta holka zasloužila. Už dlouho si ze mě dělala škrabku na boty, prohlašovala o mně samé nechutné lži a dělala mi naschvály. Celá situace vyvrcholila tím, když mě omylem před samotným Tyem nazvala mrchou. To mu stačilo k tomu, aby si to s ní vyřídil jednou pro vždy. Po svém, pochopitelně.

Posadila jsem se v hale na schody, založila hlavu do dlaní a bez dechu naslouchala. Nic víc jsem ani udělat nemohla. Otec byl ve svém jednání nesmlouvavý a neúprosný. Vládl v našem domě pevnou rukou a nepřipouštěl jakékoli odmlouvání. Alespoň z mé strany se mu to dařilo. Můj život byl jeden velký kolotoč, ze kterého jsem nemohla vyskočit a stále dokola se točila kolem svého staršího bratra a nekompromisního otce.

„Říkám ti, Tyleru a myslím to vážně, tohle byla poslední kapka. Jak jsi to mohl udělat?! Můžeš mi to vysvětlit?“ Celým domem hřměl otcův hlas, jenž měl ke klidu hodně daleko. „Dívej se na mě, když s tebou mluvím!“

„Co chceš slyšet?“ Ty odpověděl beze spěchu. V jeho hlase nebyl ani náznak strachu nebo prosté lítosti. Otcovo řvaní ho vůbec - jako ostatně vždy - nevyvedlo z míry. Lehce jsem si proto dokázala představit Tylerův obličej – tak klidný, výsměšný a

troufalý. Dala bych vše za to, kdyby jej aspoň pro dnešek vyměnil za trochu pokory a kajícínosti.

„Chci slyšet, proč jsi to udělal. Nadělal jsi škodu za několik tisíc dolarů. Uvědomuješ si to vůbec?“

„Pokud ti jde zase o peníze, tak můžeš být klidný. Zaplatím to,“ odpovídal můj bratr pozvolna s notnou dávkou drzosti a opovržení v hlase.

„Zaplatíš? A z čeho? Nic nemáš!“ S dalším třísknutím pěstí o stůl jsem nadskočila. Dech se mi nebezpečně zrychlil. „Jestli si myslíš, že ti to zase projde, tak se pleteš. O co ti vůbec jde? Chceš mi zničit život?“

„Co bych z toho měl? Dokážeš si ho zničit sám,“ pronesl můj jednadvacetiletý bratr s hořkostí na jazyku.

Zavřela jsem oči v očekávání nevyhnutelnému dopadu gilotiny.

„Ty ničemo jeden, jak se opovažuješ se mnou takhle mluvit?!“

Najednou se vše seběhlo strašně rychle. Bouchla ohlušující rána, následovaná řevem s nadávkami a spadnutím něčeho těžkého na zem.

„Bože, to ne,“ vydechla jsem a rozběhla se do kuchyně.

Otec ležel s Tyem na zemi, kde se zmítali mezi převrhnutým nábytkem. Brunátný Phil Hannigen byl k mému zděšení v přesile. Ležel celou svojí vahou na svém jediném synovi a mezi přerývavým oddychováním na něj řval.

Ten výjev mi vyrazil dech z plic a zastavil celý svět.

„Tati, to stačí! Neubližuj mu!“ žadonila jsem se zoufalstvím v hlase, který mi strachem přeskakoval. Ječela jsem, aby ho pustil, ale otec na mé výzvy nereagoval. Stále s Tylerem třískal o studenou podlahu, až jsem se děsila toho, že mu způsobí otřes mozku. Přiskočila jsem k nim a snažila se tátu od Tye odtáhnout. „Prosím tě, přestaň! Nech ho! On za nic nemůže!“

Po krátké chvíli se mi ho konečně podařilo uklidnit, a zatímco se zvedal, oněměle jsem s hrůzou v očích sledovala Tye, na kterém bylo znát, že je se silami u konce. I přesto, že jsem toho zažila už hodně, pohled na krvácejícího Tye, jehož rány mu zasadil vlastní táta, byl nesnesitelný. Ležel na zemi, lapal těžce po dechu a ze rtu mu tekla ještě teplá krev, ale to nejhorší na něm byl jeho výraz. Tolik nenávisti, se kterou se díval na otce, jsem u něj v životě neviděla.

„Stačilo ti to?! Ještě jednou mě takhle naštveš a přísahám ti, že ani Megan mě nezastaví v tom, abych ti nadělil, co si zasloužíš. Věř tomu. Mé slovo platí, Tyler.“ Otec se bez dalšího slova vydal do své pracovny.

Pozorovala jsem Tye, jak se pomalu zvedá ze země a bere si z ledničky led na bolestivé rány. Paralyzovaně jsem naslouchala jeho těžkému dechu, který prostupoval místností a naplňoval ji všeobjímající úzkostí. Sykl, když si přikládal led na zakrvácená ústa a to mě z apatie probralo. Donesla jsem mu lékárníčku, kterou odhodil na kuchyňskou linku. To poslední, o co kdy stál, byla starost.

„Poděkoval bych ti, Meg, kdyby ses teď otočila a vyklidila bitevní pole.“

„A já bych ti poděkovala, kdybys už tátovi neodmlouval a zbytečně ho nedráždil.“

„Teď mluvíš jako pravá světice. Jsem si jistý, že tvá slova letěla přímo do Vatikánu. Neuvěřitelně poučné.“ Opíral se zády o lednici jako nehybná socha bez jediné špetky citu nebo emocí. Bylo ovšem jasné, že uvnitř sám se sebou svádí svatý boj. „Pravidlo číslo jedna – neodmlouvat a nedráždit. Jo, hned je mi líp. Tohle určitě zabere.“

Největší zlost jsem měla na otce, ale tomu bych si odporovat nedovolila, i přesto že mi před očima zmlátil bratra. Jak to mohl udělat? Pohled na do krve zřízeného Tye mě bolel víc, než všechny pohromy světa. „Dokážeš si představit, jaký to je v tomhle vyrůstat? Stále ten stejný zlý sen, ze kterého se nemůžu probudit. Proč se mu aspoň jednou nepodvolíš? Proč mu musíš pořád odporovat? Vždyť víš, jaký je a co na něj platí.“

Tyler mě pozoroval frustrovaným výrazem. „Nechtěl jsem, abys to viděla,“ zašeptal bolestným hlasem. „Mrzí mě to.“

„To to muselo zajít až takhle daleko?“

„Jsem kretén. Stačí ti to?“

„To jsi a pořádný,“ dodala jsem bez mrknutí oka.

Tyler se tomu usmál. Nemělo cenu se déle nad jeho lehkomyšlností pohoršovat. Byl už prostě takový. Nikdy si nenechal do ničeho mluvit a na nějaké pro něj zbytečné výčitky a rady nebral ohled. Pod okem mu začala natékat podlitina. Na krku měl cosi červeného, z čeho se zítra nejspíš vyklube pořádná modřina. Ale i přes natržené obočí a ret dokázal na své tváři vytvořit úšklebek hodný opravdu jenom jeho.

♪ Zlomené hallelujah ♪

Brothers say goodbye

Sisters don't you cry

All embrace the times

Wade into the changing tide

Changing Tide – Bad Religion

Druhý den ráno jsem po zazvonění budíku vytřeštila oči a zalapala po dechu, jako bych právě utekla z příšerné noční můry. V mysli mi vytanul surový výjev rozzuřeného otce mlátícího Tye na podlaze v kuchyni a neměla jsem z toho zase daleko k slzám, protože ten duševní otřes ze mě ještě neopadl. Jak jen mohl? Jak ho mohl takhle zbít? Nezbyvalo mi nic jiného, než doufat, že si otec uvědomí, čeho se dopustil, a že si můj včerejší výlev emocí vzal Ty k srdci. Snad od dnešního dne v naší rodině bude panovat větší klid.

Chvíli jsem se převalovala v posteli a vstřebávala svěží vůni vypraného povlečení. Naše dlouholetá hospodyně Susan Schneiderová si velice zakládala na čistotě a pořádku. Pokud šlo o můj pokoj, nikdy zde neměla moc práce, jak sama říkávala. S mým bratrem ovšem bylo mnohem horší pořízení. Tyler nikdy neskrýval svůj sklon k bordelářství, ani se ho nijak nesnažil zahladit, díky čemuž se v jeho pokoji každý den koupil nový a nový brajgl. Neuklízí, pouze dle jeho vlastních slov bordel dekoruje.

Otec Phil vlastnil úspěšnou firmu Hannigen Corporation, zabývající se nemovitostmi, která měla nespočet poboček v různých městech a státech. Bydleli jsme v bohaté čtvrti na The Plaza Drive v honosné vile s bazénem a velkou udržovanou zahradou s palmami. Po materiální stránce jsme nikdy nestrádali. Ne, po materiální určitě ne...

S Tylerem jsme odmalička chodili na soukromé školy, které nebyly zrovna levné. Mě za rok čekají závěrečné zkoušky na střední škole a Ty druhým rokem navštěvuje vyhlášenou Kalifornskou univerzitu, která se nachází v našem rodném městě Berkeley a je považována za druhou nejlepší univerzitu ve státech hned po Harvardu. Dostat se na ni nebylo lehké a je s podivem, že se tam Ty při svých eskapádách stále drží.

Ačkoliv jsme s Tyem patřili k „prominentní mládeži“ a žili v luxusu, dostávali jsme kapesné jako každý druhý. Otec nás nikdy ničím nerozmazloval, naopak zastával

autoritativní výchovu, která po nás vyžadovala slušnou dávku sebezapření. Kvůli jeho společenskému postavení jsme se odmalička museli ve společnosti řídit striktními pravidly a přísnou etiketou. Sem tam to bylo utlačující. Zvlášť když jste tušili, že se zaručeně stane něco, co byste nepředpokládali. O to se vždy milerád postaral Tyler.

Letos na novoročním večírku pořádaném otcem v našem domě se Ty dostavil v poněkud opilém stavu a urážel každého, kdo se mu dostal pod ruku. Dělal to s umem hodným umělce a s výrazem nevinátka, které netuší, že dělá něco špatného. Ve skutečnosti si byl moc dobře vědom, co páchá, a přísahala bych, že toho alkoholu v sobě zas tolik neměl.

Tyler se nerad řídil nějakými předpisy nebo konvencemi a živočišně z celé duše nenáviděl snobství a povrchnost. Neuměl svůj odpor vůči těmto věcem udržet na uzdě, proto byl lidmi „z branže“, kteří měli tu *čest* se s ním osobně seznámit, označován za sprostého nevychovaného devianta. To, co já jsem si v duchu myslela, on řekl na plnou pusu a bylo mu jedno, co si o něm druzí myslí. Pokud byl někde klid, Ty ho bleskurychle narušil.

Měl až moc horkokrevnou povahu. Výbušnost, prudkost, náhlá vznětlivost a agrese mu nebyly cizí. Jeho trestní rejstřík se „pyšnil“ zápisy typu – ničení cizího majetku, rušení nočního klidu, fyzické napadení, vandalství a slovní napadení veřejného činitele. Ne, že by byl Tyler nějaký nebezpečný násilník, před kterým by se lidé měli mít na pozoru. Jen se obvykle nachomýtnul tam, kde neměl.... Nebo někdo řekl něco, co neměl. Většinou nešlo o nic vážného. Problém byl akorát v tom, že Tyler rád provokoval i potom.

Většina jednadvacetiletých kluků měla nejspíš odlišné *záliby*. Nemohu to nazvat starostmi, neboť Ty se se svým chováním nikdy příliš netrápil. Přese všechno jsem ho měla ráda. Bylo v něm něco milého a neodolatelného, a i když byl samá potíž, charisma a smysl pro dobro a spravedlnost mu rozhodně nechyběly.

Cestou do koupelny jsem odtáhla závěsy a pohlédla na pečlivě udržovanou zahradu, která se ztrácela v bělostném oparu. Snívá, až étericky nadpozemská atmosféra ranními mlhami prostoupeného Berkeley je nenahraditelná.

Naše malebné přístavní město se nachází v takzvané Bay Area, kam spadá i San Francisko a Oakland a rozprostírá se u Sanfranciského zálivu ve státu Kalifornie. My Berkeleyané jsme hrdými rodáky a mnohokrát v historii jsme to dokázali celému světu. Naše renesanční město se vyznačuje silným, rebelujícím, nepokořitelným a intelektuálním duchem a takoví jsme i my, vychováni v nezdolné víře, že i jedinec může

změnit průběh událostí. Je o nás známo, že se nevzdáváme, bojujeme pro to, co je nám svaté, dbáme na ekologii, životní prostředí, sounáležitost a rozvoj vědy.

Miluju Berkeley pro jeho nepopsatelné romantické kouzlo, které se mi vlévá do žil a naplňuje mě vřelým pocitem, že tady jsem doma a přesně sem patřím. To jen tady vnímám silné vibrace pulsující energie, které se objevují v podobě ranních neproniknutelných mlh, svěžího ovzduší přivátého od Pacifiku, mírného klimatu, majestátních palem a rozmanité vegetace, tvořící pohádkovou nostalgii, vytrhávající vás z ruchu velkoměsta, pohledu na oslnivý Sanfranciský záliv, jemuž kraluje v celé své kráse magický Golden Gate, prolínání všech kultur a vlídností spoluobčanů.

Tohle je mé Berkeley a vše v něm jsem i já.

Všichni zde máme svůj ojedinělý příběh a každý rodák, kdo tuhle pro nás charakteristickou větu vysloví, jí sděluje něco jiného, ale spojuje nás to hlavní a jediné – Berkeley, místo, které milujeme, a kde jsme doma.

Když jsem byla hotová s hygienou, šla jsem se rychle obléct, protože jsem musela být za deset minut dole v jídelně, která sousedila s kuchyní. Každé všední ráno u nás probíhalo stejně. Přesně v danou dobu jsme se všichni sešli u snídani, kterou pro nás Susan spolu se svačinami chystala od brzkých ranních hodin.

„Na dnešek jsem objednal stůl v Hotelu Shattuck Plaza na Allston Way. Takže po škole neprodleně domů. To platí i pro tebe, Tylere.“

Do místnosti vstoupil Ty s výrazem naprosté lhostejnosti a ignorance a já poplašeně spatřila, že jeho obličej vypadal ještě hůř, než včera večer. Když si těch zranění všimla Susan, zarazila se a trhaně se nadechla. Nic však neřekla a se starostlivým výrazem dál pokračovala v práci. Byla v naší domácnosti už zvyklá na ledacos a bohužel to nebylo poprvé, kdy byl Ty takto zřízenej. Tentokrát za to mohl ale táta, kterého rány jeho syna nijak nerozrušovaly. Čekala jsem, že v jeho tváři spatřím aspoň smítko lítosti a výčitek, ale byla tam jen autoritativní tvrdost a arogance.

„Susan, mně snídani nechystej. Nemám hlad,“ Ty přešel otcův monolog, věnoval mi letmý úsměv a zamířil do kuchyně.

„Něco bys ale měl sníst, Tylere...“

Naléhání naší hospodyně přerušil netrpělivý hlas táty: „Tylere, rozuměls mi? Chci, aby ses po škole nikde nezdržoval a šel rovnou domů.“

„Jo, to už jsi říkal. Večeře. Já vím,“ odsekl Ty nenuceným tónem.

Z jeho hlasu jsem poznala, že mu to bylo jedno, tak jako ostatně vždy. Když se na mě po očku podíval, chabě jsem zavrtěla hlavou, abych mu dala najevo, aby se do ničeho

nepouštěl. Zdvihl koutek úst v náznaku úsměvu a na tváři se mu objevil známý dolíček. Za jiných okolností by vypadal roztomile, ale jeho zdemolovaný obličej způsobil pravý opak.

„Dobrá. Spěchám do práce. Na šestou ať jste oba připravení. A paní Schneiderová,“ otec se spěšně otočil k Susan. „Málem bych zapomněl. Řekněte Hindleymu, ať koupí nějaké květiny.“

„Ovšem, pane Hannigene,“ odvětila naučenou frází Susan, aniž by se na svého zaměstnavatele podívala. Byla však jediná, kdo mu nyní nevěnoval pozornost.

Věděla jsem, co teď bude následovat a můj poplašený pohled okamžitě směřoval na Tye.

„To znamená, že jde s námi Hilary. Nemám pravdu?“ Ta uštěpačná poznámka z mého bratra vystřelila jako blesk z čistého nebe. „Tak ještě, že jsi nám to zavčas oznámil, abychom náhodou nebyli s Meg překvapení.“

Bylo to rychlé. Já i Susan jsme nadskočily a se strachem v očích sledovaly otcovu reakci. Ten však k našemu překvapení vypadal nečekaně klidně. Jenže zdání může klamat. Zvlášť u Phila Hannigena, který je až moc dobrý hráč.

„Samozřejmě, že jsem pozval i Hilary. Proč tě to tak udivuje?“

Tyler na svém obličejí vykouznil předstíraně užaslý výraz. „Něco mi říkalo, že rodinná večeře mimo svátky je podezřelá. Mělo mě napadnout, že v tom má prsty naše potenciální macecha. Nech mě hádat. Že by její další pokus o sblížení? To jí ta minulá slovní konfrontace nestačila?“

„Opovaž se, Tylere,“ zhrozil se otec a varovně pronesl: „Nechci, aby to dopadlo jako posledně. Tentokrát budeš držet jazyk za zuby. Rozumíš? Žádné odmlouvání, drzosti, narážky a znechucené výrazy.“

„Nemůžu za to. Musel jsem ten talent zdědit.“

Otec se na Tye zpříma podíval a temně pravil: „V tomhle s tebou souhlasím, chlapče. Tvůj talent ničit druhým lidem životy je až zarážející. Tvá matka by na tebe mohla být hrdá.“

„O mámě takhle nemluv!“ rozeřval se Ty s úderem tlukotu mého vyděšeného srdce.

Susan se ho snažila zklidnit, ale otec ji poslal pryč se slovy, ať se do toho neplete. Seděla jsem jako přimražená a sledovala svého bratra, kterému vřela krev v žilách. Byl ale stále ještě natolik při smyslech, aby se na mě ustaraně podíval a naznačil mi, abych odešla. Nemohla jsem ho tam s tátou nechat samotného. Bála jsem se o něj.

„Nedovolím ti, abys mámu urážel!“

„Nezaslouží si nic jiného. Byla stejná jako ty. Ničeho si nevážila. Nic, co jsem udělal, pro ni nebylo příliš dobré. A jak skončila? Hm? Na to mi už odpovědět nedokážeš.“

„Nemohla za to,“ odpověděl zlomeným hlasem můj bratr, přičemž mu v matně zelených máminých očích pulsoval nenávistný oheň.

„Co to říkáš?!“ Otcův hlas přešel do ultrazvuku, vstal od stolu a vyzývavě předstoupil před Tye. „To, co se sebou provedla, je neomluvitelné. Za všechno si mohla sama. To ona se uvedla do stavu, v jakém je beztak dodnes! Povahově se jí podobáš víc, než si myslíš. Copak chceš skončit jako ona?“

„Jako kdo? Jako člověk zdeptaný nervově labilním příbuzným?“

„Jako alkoholik závislý na práscích!“

„Nebýt tebe, tak se to nestalo! Máma začala pít kvůli tobě! Bylo jen otázkou času, kdy se pokusí o sebevraždu podělanýma práškama na uklidnění. Můžeš za to ty!“ Tyovi se začaly plnit oči hněvivými slzami. Celých pět let to rozčilení držel v sobě a teď se konečně dostalo na povrch. Stál proti nenáviděnému otci v nezvyklém tichu, zatímco jsem napětím ani nedýchala a vnitřně umírala.

„Tak tohle si myslíš? Přisuzuješ mi vinu za matčino chování?“

To ticho bylo nervy drásající. Těkala jsem vyděšenýma očima z jednoho na druhého a nedokázala se pohnout, protože sebemenší pohyb by mohl způsobit explozi.

„Vypadni,“ vyjelo nečekaně z rozrušeného otce.

„Co?“ vydechla jsem šokovaně. To nemohl myslet vážně.

„Říkám ti, abys odsud zmizel. Sbal si věci a vypadni. Už tě nechci nikdy vidět. Je mi jedno, kam půjdeš a jak se budeš žít. Tady jsi skončil.“

Tyler na nic nečekal, a aniž by se doprošoval otce o odpuštění nebo mu něco vyčítal, beze slova odešel do svého pokoje. Hleděla jsem za ním jako v té nejhorší noční můře a nedokázala si to připustit. *Ne! Ne! Ne! Tohle se nemohlo stát! Vzbud'te mě!*

Vše se ve mně vzbouřilo. „Tati, co to děláš?! Nemůžeš Tye vyhodit. Nemá kam jít!“

„Na to měl myslet dřív,“ odpověděl mi s výhružným pohledem. „Musím jet do práce. Ta večere platí, Megan.“

„Cože?!“ zařvala jsem za ním do haly, kde si oblékal sako a chystal se k odchodu. „Vyhodiš Tye na ulici a myslíš si, že s tebou půjdu na nějakou přiblblou večeři?! To mám jako předstírat, že se nic nestalo?!“

„Ano, přesně to si myslím a přesně to ty uděláš. Máš právo se zlobit, Megan, ale s tím hněvem se obrať na pravého viníka. Mě z toho laskavě vynech. Pro dnešek toho bylo už dost.“

„To myslíš vážně?! Ty si teď klidně odjedeš do práce?“ Vyběhla jsem z domu za otcem, kde na něj už čekal jeho osobní řidič s přistaveným mercedesem. „Nezajímá tě, kam Ty půjde? Je to tvůj syn...“

„Už to není můj syn! Ztratil jsem vůči němu veškerý cit.“ Táta nastoupil do auta a nechal mě stát na příjezdové cestě samotnou.

Tohle bylo mé zlomené hallelujah. Mé Berkeley se zlomilo a krvácelo. Vše se seběhlo tak rychle, že realita byla stěží uvěřitelná a překonatelná.

Rozběhla jsem se za Tyem do jeho pokoje, kde si v hrdosti balil své věci. Ten pohled mě přikoval k zemi. „Tyi, táta do večera vychladne...“

Tyler ke mně přistoupil a sklesle řekl: „Kdyby mě nevyhodil, šel bych sám. Bude to tak nejlepší.“

Nedokázala jsem si připustit, že o něj přijdu. „A víš, kam půjdeš?“ zeptala jsem se ho s bezmocností v hlase.

„Neboj se,“ uklidňoval mě. „Obvolám pár lidí a uvidím. Hlavně ty si to s Philem nerozházej. Jasný? Nechci, aby si vybíjel zlost i na tobě.“

„Mně neublíží.“

„Budu klidnější, když mi to slíbíš, Meg. Nedělej žádný hlouposti. Za vraždu jít sedět nechci... takže si ho raději drž od těla.“

Bylo mi to tak líto. Co si tu bez něj počnu? Snažila jsem se být před Tyem silná a nebrečet, protože jsem mu nechtěla ten odchod ještě víc stěžovat, ale oči se mi stále více plnily slzami. Musela jsem si sednout na postel, protože se mi začala podlomovat kolena. „Nechci, abys odešel.“

Tyler se posadil přede mě na zem a tiše promluvil: „Jednou to muselo přijít, Meg. Sama to víš. My dva se ale přece neloučíme... Já vím, že se podělalo hodně věcí, a že to po celou dobu těžko snášíš, proto... to nemá cenu prodlužovat. Chci jen, abys byla v pohodě. Na ničem jiném mi nezáleží.“

„To ale nemění nic na faktu, že odcházíš.“

Tyler vstal a chytil se zničeně rukou za hlavu. „Možná se ti konečně uleví.“

Dnes jsem do školy nešla. Neměla jsem na ni ani pomyšlení, natož sílu tam jít. Susan zkontaktovala svou mladší sestru, která bydlela čtyři míle odsud na Rose Street a poskytla Tyovi přístřeší do té doby, než si najde něco jiného.

Trinu Murphyovou jsme znali od dětství. Byla něco jako naše teta, se kterou jsme se nikdy nenudili. Volnomyšlenkářství, radost ze života, nekonvenčnost, svobodomyslná povaha a srdce na pravém místě jí dodávaly mladistvou vitalitu a záviděníhodný elán. Dokonce ani vizáží se vůbec neblížila jiným pětáctýřicátnicím. Bylo tudíž s podivem, že se nikdy nevdala. Bez ní bychom odchod mámy nezvládli, vděčili jsme jí za mnohé. Odjakživa byla součástí naší rodiny a díky tomu nás s Tyem viděla vyrůstat. Rozpory s mým otcem od jisté doby však zapříčinily, že měla zakázaný vstup do našeho domu. Trina mu totiž, stejně jako Ty, dávala za vinu to, co se stalo s mámou...

Na mámu jsem musela myslet každý den. Pořád je pro mě těžké o ní mluvit, i když je to už pět let, co byla pryč. Dva roky před tím, než mámu odvezli do léčebny, byly kritické pro nás všechny. Mezi rodiči to začalo hádkami, hroznými výčitkami, nadávkami, zlobou a nevraživostí, která přerostla v čirou nenávist. Máma ten tlak neunesla a nechala se svést opojnou náručí alkoholu, který byl pro ni ze začátku vysvobozením od všech starostí. V té době jsem hodně brečela, trpěla nočními můrami a klid hledala u Tye. Bez něj by to bylo stokrát horší. Když u nás panoval řev, vzal mě za ruku a beze slov odvedl pryč. Když se hádky vyostřovaly, Susan nás vozila k Trině, jejíž dům nám byl častým útočištěm. Minulost se opakuje.

V šest hodin jsem byla přichystaná na večeři s tátou a Hilary ve vyhlášené restauraci v Hotelu Shattuck Plaza. Oblékla jsem si černé koktejlky italské značky Fendi a upravila si vlasy do naučeného večerního účesu. I když se mi to přičilo a zmítala mnou zášť a pocit bezpráví, slíbila jsem Tyovi, že nebudu otcí odporovat. V restauraci jsem však seděla jako tělo bez duše, nic nevnímala a raději se uvrhla do milosrdné apatie.

Co znamenají peníze ve srovnání s těžkým osudem, který si každým dnem vybíral čím dál větší daň? Často jsem si připadala jako loutka bez možnosti úniku z toho tyranského panoptika plného přetvářky a nepochopení, ale nikdy bych si to nedovolila vyslovit nahlas.

„Megan, prosil bych o trochu více duchapřítomnosti. Hilary tu bude za chvíli a já bych byl nerad, kdyby tě viděla v takovém stavu. Co to s tebou je?“

Poprvé za večer jsem se na něj podívala jiným, nežli prázdňým pohledem. V očích se mi jevila nevěřícnost. Jak jen může být tak klidný... tak chladně nepřístupný? Snažila jsem se zklidnit dech, který se mi tepem srdce nebezpečně zrychlil. „Mně je Hilary i

večeře ukradená,“ nevydržela jsem ten nápor emocí. „Vyhodil jsi Tye na ulici. Jak si můžeš myslet, že budu předstírat, že je vše v pořádku?!“

„Takovým tónem se mnou mluvit nebudeš. Okamžitě s tím vzdorným divadlem přestaň a chovej se způsobně. Jsou tu lidi.“

O minutu později přišla tátova přítelkyně Hilary, která pro něj přes rok pracovala v jeho firmě jako výkonná asistentka. Netrvalo dlouho a byla ruka v rukávu, jak se říká. Plavovlasá Hilary byla o dobrých pár let mladší, než táta. Bylo jí třicet čtyři a otci čtyřicet devět. Spočítejte si to. Tenkrát se o tom Ty před ní nezapomněl zmínit pod jedinou záminkou – uvést ji do rozpaků. Táta byl sice atraktivní muž, ale kdyby si našel nějakou šeredu v jeho věku, tak by mi to snad ani nevadilo. Ale to, že mámu vyměnil za mladší a ještě k tomu pěknou ženskou, mi ubližovalo.

„Á, Hilary. Vítám tě.“ Otec vstal, políbil Hilary na tvář a přidržel jí taktně židli.

„Děkuji,“ odpověděla s oslňujícím úsměvem a zabořila se do mě natěšeným pohledem. „Ahoj, Megan. Jak se máš?“

Odpovídala jsem na její všetečné otázky na půl pusy s odměřeným postojem, na což u mě nebyla zvyklá. Ale i tak se dál pokoušela o nenucenou konverzaci: „Co sbor, daří se vám?“

S touhle odpovědí jsem si dávala načas. Její snaha o kamarádský tón mi ležela v hlavě jako střepina. Dívala jsem se jí dlouze do očí, dokud rozpaky neodvrátila zrak. Jak správně deptat lidi jsem se naučila od Tye.

„Megan,“ pohrozil mi bobtnající otec tiše, ale důrazně.

„To je v pořádku,“ ujišťovala ho má potenciální macecha. „Phil... mhm, táta mi sdělil, že tě vybrali za hlavní sólistku. To je skvělé. Uvažovala jsi někdy o Hudební akademii?“

I když jsem vůči ní nechtěla být zlá, myslí jsem stále byla u Tye a s ním odešlo i mé srdce. „To je to poslední, co bych teď řešila.“

„Megan tím chtěla říct, že by jí Hudební akademie žádnou budoucnost nepřinesla.“ To *on* tím chtěl říct, že by mi to žádnou budoucnost nepřineslo. Nikdy by nedovolil, abych šla na nějakou uměleckou školu, i kdyby patřila k nejprestižnějším ve státech.

Hilary se s přemáháním z falešné zdvořilosti zeptala: „A jak se má Tyler? Otec mi v práci oznámil, že dnes nepřijde.“

„Myslím, že je zbytečné se tím jakkoli zabývat,“ předběhl mě táta s odpovědí.

Zatímco jsem zaťala zuby, na Hilary bylo znát, že je ráda, že má tohle pro ni nemilé téma za sebou. S nechutí jsem se radši zadívala do jídelního lístku, protože mě ta komedie začala unavovat.

„V této restauraci podávají výtečného grilovaného lososa. Vím, že ho máš ráda. Ráda ti ho objednáám.“ Hilary ke mně mluvila mateřským tónem, který mi obracel vnitřnosti.

„Tak za prvé – objednat si umím sama. A za druhé – z lososa se mi dělá špatně.“ Provrtávala jsem ji pohledem, který dával jasně najevo, že blbě se mi dělá z ní.

„Megan!“ Varovné otcovo oslovení zahřmělo přes celou restauraci. „Okamžitě se Hilary omluv!“

Lidé se po nás začali otáčet, což mi bylo víceméně jedno. Ovládl mě žhavý vztek, takže i kdyby nás obstoupili, aby lépe slyšeli, nezáleželo by mi na tom.

Hilary zpanikařila: „To není třeba. Vážně Phile.“

Táta čekal na moji reakci, která nepřicházela. „V tom případě nevidím důvod, proč tu s námi ještě sedíš. Dokud se nenaučíš slušným způsobům, nechci tě mít na očích.“

„Další dítě, kterého se zbavuješ?“ pronesla jsem ledově.

Otec zrudl zlostí, zatímco se Hilary naopak zatvářila, jakoby nechápala, na co narážím. „Tohle urážení si nenechám líbit. Naposledy tě vyzývám k tomu, aby ses omluvila. Jinak laskavě odejdi.“

„Fajn.“ Popadla jsem kabelku a beze slova odešla ven z restaurace, kde jsem rozdýchávala způsobené rozhořčení. Byla jsem vzteky bez sebe a vůbec jsem necítila lítost nad tím, jak se mnou otec zatočil.

„To ne...“ utrousila jsem zničeně, když jsem si všimla, že z restaurace vychází i Hilary.

„Megan?“ zdráhavě mě oslovila. „Já vím, že se zlobíš, ale vyslechni si mě, prosím. Nepřišla jsem se tě za tátu doprošovat nebo snad za sebe. Chápu tě. Musí to být pro tebe těžké vyrůstat za takových podmínek.“

„Sakra, za jakých podmínek?“ Pokud mě chtěla vytočit ještě víc, tak se jí to bez námahy povedlo.

„I když si myslíš, že jsem jen zlá vypočítavá mrcha, která ti chce vzít tátu, i tak nejsem slepá.“ Hilary pokrčila smířlivě rameny. „Vidím, jak ti je a co prožíváš. Věř mi, že nejsem zas tak špatná. Neodsuzuj mě, prosím, dokud mě aspoň víc nepoznáš. Nehodlám se ti nějak vnučovat, ani se obhajovat. Přesto přiznávám, že bych si u tebe chtěla získat sympatie, a to ne protože jsi dcera člověka, kterého miluju.“

Hilary hmátla do kabelky, ze které vyndala krabičku cigaret, jednu si zapálila a zhluboka si z ní potáhla. „Slib mi, že to Philovi neřekneš. Vím jistě, že nejsi z těch, kteří by lidi za jejich prohřešky vydírali.“

Můj nepoddajný bratr by tohle její gesto bral jako další chabý pokus o sblížení, což jsem nyní vnímala úplně stejně. „To sis ten prohřešek teda radši měla nechat pro sebe.“

„Je mi líp, když to víš. Aspoň vidíš, že si nehraju na paní dokonalou.“

Připadala mi jako jiný člověk, než ten, se kterým jsem před chvílí seděla u jednoho stolu v restauraci a musela jsem si chtít nechtít přiznat, že si tím u mě pár sympatií opravdu získala.

„Tyler taky holduje cigaretám, že?“ zeptala se ledabyle. Jeho jméno ve mně vzbudilo další vlnu emocí. Rozklepal se mi dolní ret při snaze se nadechnout. Hilary si mého citového pohnutí všimla a trpitelským tónem naléhala: „Pověz mi pravdu, Megan. Kde je tvůj bratr? Vím, že s ním máš blízký vztah. Vlastně je to až zarážející. Takové pevné pouto se vidí málokdy. Moc příležitostí poznat vás společně jsem neměla, ale tohle se nedalo přehlédnout. Musí to být pěkně tak dobře vycházet se svým bratrem. A k tomu se starším. Proč mi nechceš říct, kde je? Se mnou můžeš mluvit...“

„Na to se zeptej táty! Toho muže, kterého tak bezmezně miluješ,“ přerušila jsem její naléhání. „Sám ti poví, jak nakládá se svými dětmi. Zeptej se ho, kvůli komu jeho syn včera krvácel a proč dnes nebude spát ve svém domě!“ Otočila jsem se k ní zády a při odchodu polkla slzu, která mi tiše stekla po bledé tváři. Vzpomínka na zbitého Tye byla až moc živá.

Celou cestu domů jsem běžela, abych stihla ulehnout do postele dřív, než se táta vrátí. Když jsem v patře míjela Tyův pokoj, zastavila jsem se a zavřela s těžkým výdechem vyčerpaná víčka. To ticho... jeho hlasitost byla neúnosná. Prošla jsem širokou světlou chodbou a vpadla do dveří svého pokoje. Zabouchla jsem je za sebou a zamkla. Nebála jsem se ničeho určitého, jen jsem se tak cítila víc v bezpečí.

Seděla jsem ve svém pokoji a sledovala vlastní odraz v zrcadle, zatímco mi instinkt napovídal, že něco není v pořádku. Pokoj byl obklopený světle modrým nadpřirozeným svitem s tajemným nádechem, jehož zdroj jsem nedokázala určit. V něm se barva mých modrých očí ještě víc zintenzivňovala, až nabývala takřka fialový odstín a má plet' působila nepřírodně pobledle, jakoby v předzvěsti něčeho zlého. Proč tu bylo takové ticho?

Vyšla jsem z pokoje a shledala, že jsem v domě sama. Všechna okna i dveře byly zamčené, jako by je nějaká neznámá síla zapečetila a mě z neznámého důvodu uvěznila uvnitř. Ten pocit stísněnosti byl klaustrofobický a děsivý. Zpanikařila jsem a snažila se za každou cenu dostat ven. Běhala jsem prázdnými chodbami, které se měnily v neprostupný labyrint, a v narůstající hysterii jsem bezvýsledně lomcovala s každou klikou.

V tom jsem zaslechla podivný hrůzu nahánějící zvuk, který ustal ve chvíli, kdy jsem se s bušícím srdcem zastavila a zaposlouchala se do něj. S mým dalším úsilím o útěk hluk opět nastal a já pochopila, že vychází ze stěn, které se samy od sebe dávaly do pohybu. Rozhlížela jsem se zděšeně kolem sebe, zatímco se dům nezastavitelně zmenšoval a postupně se scvrkával, jako by mě chtěl ve svých útrobách zaživa pohřbít.

Křičela jsem, ale nebyl tu nikdo, kdo by mě zachránil.

♪ Padající hvězdy ♪

*You've been wasting all my life,
and now it's time to drop dead!
So say goodbye to this hometown,
say goodbye to the city lights,
falling like an aging stars.*

Drop Dead – The Desperate Mind

Bylo fajn vyjít si z budovy školy na čerstvý vzduch. Navíc jsme před sebou měli poslední dva týdny školy před letními prázdninami a počasí napovídalo, že se blíží nejteplejší a nejsušší měsíce v roce. I přes klimatizaci bylo ve škole dusno a my jsme byli nuceni škvařit se ve vlastní šťávě.

Berkeley se nachází v pásu středoziemního klima, tudíž jsme zvyklí na suchá léta a mokré zimy, které jsou způsobeny oceánskými proudy podél kalifornského pobřeží. Mlhavé noci a rána také nejsou ničím neobvyklým a tvoří typický charakter města, stejně jako je tomu v sousedním San Francisku nebo Oaklandu. V těchto letních měsících povětšinou fouká mírný mořský vítr, doplněný mlhami, následovanými teplými slunečními dny. I když letní teploty zřídka přesáhnou dvacet dva stupňů celsia, byly doby, kdy jsme trpěli ve čtyřicátkách. Ted' se zdálo, že se počasí opět zbláznilo, protože venkovní teploměry ukazovaly téměř třicítky.

O přestávce na oběd na lavičce školního pozemku se ke mně po překonané návštěvě u zubaře připojila má nejbližší kamarádka Tess. „Ahoj, hvězdo. Jak to, že jsi včera nebyla ve škole?“

„Včera to u nás bylo krušný.“

„Neříkej, že Tyler zase něco vyvedl.“ Tess vyprskla smíchy, ale jakmile viděla můj zkroušený obličej, zhrozila se: „Ježíš, Meg. Co se stalo? Vypadáš hrozně.“

Zamyslela jsem se nad tuctem možných odpovědí. Bylo nejlepší to vzít od začátku: „Tyler ve středu večer naboural Denisy Marcový její auto...“

„Cože?! Dobře jí tak. Říkala jsem ti, že až se Ty dozví, co ti ta kráva dělá, tak ji skřípne. Jak k tomu došlo?“

„Ten večer byl s Reedem a Jamiem venku. Kdesi na parkovišti potkali Denisu a Tyler to do ní napálil Reedovým autem, když zrovna couvala. Reed je stejný cvok jako

Ty. Vsadím se, že ho v tom ještě podporoval, stejně jako Jamie. Samozřejmě všechny náklady padly na tátu, s čímž asi Reed počítal.“

„No, teda já čumím. Ne, že by mě něco takovýho mohlo u Tye překvapit, ale i tak to bylo od něj hezký.“

„Hezký?! Co na tom bylo hezkýho?“ vytočila jsem se. „Opět mu ruply nervy a šlápnul vedle. Kvůli tomu se s ním táta porval u nás v kuchyni. Tyler skončil s natrženým rtem a obočím. Pod okem má modřinu a na krku podlitinu.“

„Proboha!“ vyjekla a dala si šokovaně ruce přes ústa. Tessina starost o mého zbojného bratra vyplývala ze zalíbení, které jí už delší dobu přerůstalo přes hlavu.

„To na tom není to nejhorší.“ Zabořila jsem obličej do dlaní a zlomeným hlasem zašeptala: „Táta ho včera ráno vyhodil z domu.“

„Cože?!“ Prudce vstala a propadla hysterii: „Nemohl ho vyhodit! Tvůj táta je výbušnej, ale tohle by neudělal. Kvůli čemu ho vyhodil? Kvůli tomu autu? Vždyť to nebylo zas tak hrozný. Tyler má na kontě horší věci. Tak proč to udělal?“

„Tess, uklidni se, mluv pomaleji a bez toho vřiskotu, prosím tě.“ Chytila jsem ji za ruce a odtáhla zpátky na lavičku. „Pohádali se kvůli mámě. Tyler tátu obvinil z toho, co se jí stalo.“

Tess na mě lítostivě hleděla. „Strašně mě to mrzí, Meg. Chápu, jak ti musí být. Pár hádek jsem už u vás zažila, ale tohle je příliš.“

„Znáš Tye. Vyprovokoval by i kávovar, kdyby mu stál v cestě.“

„A kam teda šel?“

„Je teď u Triny. To je všechno, co vím.“ Štvalo mě, že Ty za tu dobu nebyl schopný vzít do ruky mobil a ozvat se mi. „Všechno se podělalo.“

„Ale no tak, Meg. Nekoukej jak smutná příšerka. Takhle to asi bude lepší. Pro všechny. Trina je úžasná ženská. Ta ho v ničem omezovat nebude. Bude se mít u ní určitě skvěle, uvidíš. A my ho samo sebou budeme navštěvovat.“

„No ovšem. Budeme s ním dnem i nocí. To bude idylka.“

„Přesně to potřebujeme. Rozmazlovala bych si ho, pekla mu dortíky a vlastnoručně bych ho jimi krmila. Ups, náplň mu vytekla na hrud'... slízám ji...“

„Tess! Nech toho!“ okřikla jsem ji a znechuceně se při té představě ušklíbla.

„Proboha, fuj. To mluvíš o mém bratrovi?“

Tess se ráda oddávala svým ztřeštěným nápadům a nestyděla se za ně. Co naplat, že jí bylo osmnáct a byla tudíž o celý rok starší, než já. Do školy nastoupila později, protože se její rodiče často stěhovali, když byla dítě. Díky tomu ale mluvila třemi cizími jazyky.

Tatínek byl původem Francouz, maminka měla italské kořeny, a jelikož bydleli tři roky v Německu, naučila se tam i německy. Evansovi byli prostě multikulturní americkou rodinkou.

To, co se mi na Tess odjakživa líbilo, byly její dlouhé černé vlasy, které si sem tam přikrášlovala červenou nebo modrou barvou. Rodiče z ní už dávno přestali šílet. Nejspíš potom, co si nechala propíchnout jazyk a dát si do něj piercing... Celý týden nejedla, oblbvala se prášky a skučela bolestí. Nakonec když zjistila, že má Tyler na lopatce bizarní tetování v podobě hořící Bible, nechala si ihned taky jedno udělat. Konkrétně malé modré hvězdičky za levým uchem. Byla jsem si jistá, že kdyby můj bratr skočil z mostu Golden Gate, udělala by to bez rozmýšlení taky.

„Je zvláštní, že přede mnou takhle blbneš a šílíš, ale když se objeví Ty, tak ho pomalu ani nepozdravíš.“

„Tak hele, to je rozvážná taktika, při které dbám na to, aby se to nedozvěděl... zvlášť tu část o šílenství. Nemám zapotřebí srdeční infarkt poté, co by se mi vysmál do ksichtu.“ Tess udělala pohyb, jakoby si vrazila kudlu do srdce.

„Prosím tě, Tess, jako bys ho neznala. Pamatuješ na *aféru Sára Gillardová*?“

„Právě toho se chci vyvarovat, i když se s tou přebarvenou slepicí nechci srovnávat. To bylo samý chichi, chuchu, chacha. Oháněla se před ním se svým stádem, žabím špulením rtů, chlípným pohazováním očkem, pořád mu pohledem propalovala knoflíky u košile, aby se mu rozepruly... A kdo se směje naposled?“ Tess vítězoslavně zdvihla ruku. „Pamatuješ, jak z tebe tahala Tyovo číslo a muselo jí přitom asistovat to její zběhlý stádo, bez kterýho sama neudělá ani krok? Ještě, žes jí to číslo nedala. Hodná holka.“ Tess mě chvályhodně poplácala po zádech. „Nejlepší gól byl, když se ta namyšlená fiflena asi po měsíci odhodlala a šla za Tyem. A sama! Musela si dát něco na posilnění. Bylo skvělý sledovat její obličej, když od něj dostala košem. My o vlku...“ procedila Tess mezi zuby a já následovala její odměřený pohled.

Sára se svými věrnými družkami zrovna procházela kolem nás. Věnovala mi nenávidný pohled, kterým mě od veřejné potupy s Tyem častovala pokaždé, když jsme se potkaly. Nechávalo mě to však chladnou.

„Podívej se, kde má zase ten výstřih. Půlka z ní jsou jen prsa.“

„Už na ni nemysli. Jsi mnohem chytřejší a podle mě i hezčí než ona. Navíc umíš čtyři jazyky...“

„Že ale nevíš, co chlapi chtějí?“

Protočila jsem panenky a Tess najednou vyjekla: „Panebože!“